Talere, saa det har kun været denne Hovedside af Sagen, som jeg ønskede at fremdrage. Den ærede sidste Taler (Oct. Hansen) berørte Titlen. Ja, det forekommer mig heller ikke af de Grunde, han anførte, at den just er meget heldig. Kunde man ikke simpelthen kalde Anstalten „Statslivsforsikringsanstalten"? Vilde det ikke være mere træffende og straks for de paagældende sige, at det er en Anstalt, i hvilken der er fuld Sikkerhed, fordi Staten garanterer den.

Finansministeren (Estrup): Jeg skal straks gøre den Indrømmelse til den ærede første Taler (Knudtzon), at § 7 trænger til Ændring. Det ærede Medlems Bemærkning var fuldstændig rigtig; Meningen er, at der i Stedet for at staa „nedsættes til 2 pCt." skal staa „nedsættes med 3 pCt.". — Ogsaa det ærede Medlems Bemærkning angaaende det næstsidste Stykke af § 5 erkender jeg Rigtigheden af, og jeg kan saa meget sikrere gøre det, som jeg allerede har lignende Forslag til Omændring af Stykket, hvorved dets Mening bliver utvivlsom. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa; det er jo et meget underordnet Punkt, og der vil, antager jeg, senere blive givet rig Lejlighed til at komme til Forhandling derom.

Der er gjort forskellige Indvendinger mod Bestemmelserne i Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og blandt andet ogsaa med Hensyn til Hovedparagraffen i Lovforslaget, som jo er § 5, den der bestemmer eller foreslaar, at der for Fremtiden skal betales en højere Pris for Erhvervelsen af Livrente. Der er blandt andet gjort den Bemærkning — og den er fremkommen fra to forskellige Sider — at det dog vilde være noget ubilligt at lægge til Grund for den ny Tarifberegning — hvis man kan kalde det en Tarif — ikke blot den erfaringsmæssigt mindre Dødelighed blandt Interessenterne, end der har været forudsat ved Tariffen af 1871, men ogsaa en lavere Rente. Ærede Medlemmer have bemærket i den Anledning, særlig det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), at det dog vilde være det rigtige at vente med at lægge denne lavere Rente til Grund, indtil man havde set, om Renten i Virkeligheden vilde gaa ned til 3½ %; men jeg vil dertil sige, at saa turde Forholdet let blive det samme, som udtrykkes ved Ordsproget: at kaste Brønden til, naar Barnet er druknet; thi over for de Tegninger, de Køb af Livrenter, som finde Sted, da den højere Rente er lagt til Grund, har man jo intet Middel til senere at ryste den større Forpligtelse af sig, der hidrører fra, at de ere baserede paa en højere Rentefod end den, der i Virkeligheden viser sig at komme frem. Det gælder jo i Virkeligheden ikke om at komme paa det rene med, hvad der kan anses for at være en nøjagtig Rente i dette Øjeblik for den sikreste Anbringelse af Pengene. Det, det kommer an paa, er at jugere, hvad der vil være den fremtidige Rente i det Tidsrum, indtil Livrenteforpligtelsen er afviklet. Det kan altsaa ikke nytte først at forandre Tarif, naar Renten i Virkeligheden er gaaet under den, Tariffen er baseret paa; thi Anstalten beholder sin Forpligtelse lige saa længe, som Livrenterne løbe, altsaa een à to Menneskealdre, uden at kunne forandre den. Dersom man vil være nogenlunde sikker, men netop basere Forpligtelsen paa en Rentefod, om hvilken det kan antages, at den vil være ikke engang Gennemsnitsrenten for det Tidsrum, i hvilket Livrenteforpligtelsen løber, men paa den anden Side ikke lavere, end den laveste Rente vil være. Thi det Beløb, hvor med Tariffen bliver højere end i Virkeligheden fornødent, er det jo Meningen, at man efterhaanden rembourserer. Kun derigennem er det muligt at faa nogen Sikkerhed for Garanten, derigennem at denne Tarif for Livrenten, ligesom ogsaa Tariffen for Livsforsikringen, holdes saa højt, at der ikke fornuftigvis kan antages at blive Tab derpaa, medens man erklærer sig villig til at tilbagebetale det, der er betalt for meget.

Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at naar der fra det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) og ogsaa fra andre ærede Medlemmer bliver gjort stadige Sammenligninger mellem, hvad den af Staten garanterede Anstalt kan gøre, og hvad de private Anstalter kunne gøre, saa at man siger: naar de private Anstalter kunne gøre det eller det, maa ogsaa Statsanstalten kunne gøre det, maa jeg dertil sige, at denne Sammenstilling passer ikke — jeg anerkender den i hvert Fald ikke. Thi for Statsanstaltens Vedkommende kommer der en Tredjemand med, og det er Garanten, som ikke eksisterer ved de private Anstalter, og det er denne Tredjemands Interesser, jeg særlig er forpligtiget til at hævde her. Om de private Anstalter love Bonus, forpligte sig til at give Bonus o. s. v., det bliver deres egen Sag; men ethvert saadant Løfte, enhver saadan Forpligtelse, som Statsanstalten paatager sig ud over, hvad dens egne Midler strække til, skulle Staten og Skatteborgerne betale. Det er den ene Forskel. Den anden er den, at de private Anstalter have langt større Lethed ved til enhver Tid at foretage de Forandringer i Tarifbestemmelserne, som de anse for at være nødvendige, hensigtsmæssige, end Statsanstalten har, for dem